

@bocvena

DOGODILO
SE SAMO OD
SEBE

Otvorena knjiga

Beograd, 2022.

@bocvena

DOGODILO SE
SAMO OD SEBE

INTRO

Sećanja su naši nepouzdana svedoci. Jednom smo uradili, doživeli nešto i kad zaronimo u tu supu memorisanog, zapljusnu nas interpretacije dominantnih **osećanja**, ne radnje. Gacamo kroz događaje i dijaloge, a izlazi samo ono čega se ne stidimo, neka anegdota: – Ha-ha, razbila sam koleno trčeći nizbrdo u vrtiću „Skadarlija”! Negde otprilike 1974. Svaki sledeći put kad iz nas proviri, sećanje se dodatno udaljava od izvora, postaje interpretacija interpretacije, pa se zato grčevito uhvatimo za osećanja poniženja, straha, ushićenosti, poraza ili pobeđe i držimo ih se kao jedine istine.

Neki zbog toga izaberu da ćute.

Ali ne i ja.

Ja moram da progovorim na dupe – kako je govorila moja mamac.

Jer ta priča o razbijenom kolenu u vrtiću „Skadarlija” nije priča o pobeđi u trci nego priča o trapavoj devojčici kojoj će se zbog toga podsmevati druga deca, zjapeća rana će užasno boleti kad je budu čistili povidon jodom, a ona neće smeti da plače, jer to rade samo kukavice. Mislim, ja celog života znam da sam kukavica, ali već tada sam morala da naučim da to dobro sakrijem. Ako u priču dodamo i podatak da je drug Tito vrtiću poklonio lane i da je ono strpljivo čučalo u kavezu na kraju tog strmog puteljka pored vrtića „Skadarlija”, dobijamo i vremenski okvir i postmodernistički palimpsest za našu junakinju – buduća pionirka, zvezda priredbi za 29. novembar, seno-slama, seno-slama, zob, zob, zob, osvajač treće

nagrade na konkursu „Zmajevih igara”, drugo mesto na „Zvezdarijadi”, Vukovac, ali drugo mesto u trci za Đaka generacije... Sve je to **bilo**, ali je radnja bespotrebni ukras i kulisa da se stigne do suštine – ja sam kukavica koja celog života glumi da nije, svuda stignem druga i u tom procesu se polupam.

Počela sam da pišem blogove na B92 da proslavim što mi se vratio mozak posle druge trudnoće, da porazgovaram sa odraslima o nečemu drugom osim o kaki i povraćki, ali i da uhvatim događaje i misli skoro u realnom vremenu. Uporedo sam pisala i na Blogging4change i Q-Sphere platformama. Blog je bio nova književna vrsta – lični dnevnik za svakog ko ume da uključi računar i nešto *smatra*. Razvoj tehnologije je mnoge moje vršnjake uhvatio kao jelene pred farovima – ni da bežiš ni da ostaneš – nismo znali pravila onlajn komunikacije (jer su se tek stvarala), a bili smo dobri đaci koji su verovali da će internet biti mesto za uber učenje, slobodan protok misli i osećanja, plus pornografija i video snimci maćaka! Excellent! To je bilo pre opšteg sukoba svih oko svega i pre ozbiljnog sajber zlostavljanja... Samo malo smeha, muzike, knjiga i mučenja među prijateljima.

Priče su podeljene po mojim opsesivnim temama i plivaju po istorijskoj lenti događaja od sedamdesetih godina 20. do prve polovine 21. veka. Koga zanima još jedna priča o nebitnoj ljudskoj sudbini, zapisivana u desetogodišnjem vremenskom periodu, neka zapali pljugu, uzme piće i ne očekuje mnogo.

Ostali STOP:)

*blogovi su krcati emodžijima i linkovima ka knjigama, člancima, muzici, fotografijama, jer život u sajber prostoru samo tako je moguć i divan.

O ODRASTANJU I ŠTA JE BILO POSLE

Moji memoari

(Lepo ste odmah upozoreni u naslovu. Sad ide muzika iz serije „Grlom u jagode“:)

Tog leta, između šestog i sedmog razreda, poslali su me na more sa školom u kojoj je radila moja tetka (ona akcijašica, zauvek učiteljica). Dve nedelje u dečjem odmaralištu u Bolu na Braču. Dakle, imam nepunih trinaest godina i idem sa potpuno nepoznatim ljudima na more, u Hrvatsku, prvo avionom, pa trajektom. Moji roditelji nisu imali nikakav problem sa tim činjenicama. Svet je tada bio sigurno mesto, u kome su odrasli verovali drugim odraslima, a deca su kapirana kao deca, sa spiskom onoga što se *ne sme* i onoga što se *mora*. Hm, iz ove perspektive, neverovatna naivnost, ali često viđana u nekadašnjoj Jugoslaviji.

U to vreme sam bila brbljiva, štrkljiva odlikašica, ponos i dika socijalističkog obrazovanja i socijalizacije – gde me baciš, tu mi je dobro. Jedem sve i nemam problem sa spavaonicama od po desetoro, svaka plaža je odlična (a Zlatni rat je najodličnija, realno), odrasli su prihvatljiv autoritet, ali im ne pamtiš lica. Tolerišeš ih i gledaš svoja posla. Nova deca nisu pretnja nego izvor radosti. Brzinom svetlosti sklopljena prijateljstva koja se nikad ne bi realizovala u stvarnom svetu: bogatašica, štreberka, debeljuca, *dženis džoplin* i teniserka. Svesne da pravila iz redovnog školskog poretka ovde ne važe, a i da se nikada više nećemo videti posle letovanja, zalepile smo se onako kako samo predpubertetlije to umeju

— do obožavanja. Pridružena *drugarica* je bio visoki, dežmekasti dečak, osmak sa mladežom na licu, zvani Šule (kasnije baja na glasu u Šestoj, visoki funkcioner u DSu, zet pevača narodnjaka:) Svakodnevni život kao iz dečjih serija tog vremena – špansko „Plavo leto” na srpskohrvatski način: ishrana u hotelskom restoranu, žuti sok, limene šolje i tanjiri, kupanje, sportska takmičenja, disko na otvorenom, stalno neko pevanje (*od Vardara pa do Triglava*:) i gomila zaljubljanja. Ili priželjkivanja istog.

Ja sam u sred letovanja postala žena – baš tako je majka glavne junakinje u pomenutoj seriji rekla svome mužu: – ¡Nuestra hija se convirtió en una mujer! (Naša ćerka je postala žena!) Pa su svi bili srećni i kupili joj poklon. Meni su starije devojčice kupile uloške i to je bilo to. Ništa spektakularno i svečano, hiljadu kilometara daleko od roditelja. Idealno, kad malo bolje razmislim. *Fact of life* i idemo dalje.

Na tom letovanju sam prvi put probala *drogu* (neko je iznedrio tablu apaurina, pa smo ih podelili i zaspali:) i alkohol. Jedne noći smo sačekali da nastavnici poležu, pa masovno pobjegli u grad, gde smo pili pivo i urlali: – *Oj, vojvodo Sinđeeelićuuu!* I – *Igrale se delije, nasred zemlje Srbijeeee!* Tako sam ja tek sa trinaest saznala da postoje nepoželjne pesme i da ima nečeg napetog sa Hrvatima. Mada, šta je napeto u *delijama* kad smo ih pevali još u vrtiću, u čast bratskog nam japanskog vrtića?! Splet pesama je završen sa „Kad su se dva bracanina” i „Računajte na nas”, obrnuli smo krug po rivi i vratili se u odmaralište, gde su nas nastavnici postrojili u vrstu i održali bukvicu. Mislim da sam time osramotila tetku pred kolegama najstrašnije, ali je ujedno to bio i sudbinski znak u kom